

РЕШЕНИЕ

№ 2072

гр. София, 28.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 28.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **12023** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 143 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на [фирма], представлявано от пълномощника В. Т. В., чрез адвокат К. срещу заповед № 4332з-543/20.08.2021 г. на Началника на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл.143, ал.4 от ЗДвП, във вр. чл.6 от Наредба № 8121з-1/02.01.2018 г. на МВР за определяне на реда за поставяне на нов идентификационен номер на пътно превозно средство, което е изоставено, конфискувано или отнето в полза на държавата и предоставено за нуждите на бюджетна организация, и реда за възстановяване на идентификационен номер на пътно превозно средство, е отказано възстановяването на идентификационен номер на лек автомобил с марка „Тойота“, модел „Л. К. 150 серия“ с номер на рама по документи № „JTEBH3FJ305026093“, номер на двигател по документи „1KD2135342“ и дата на първа регистрация – 30.12.2011 г., собственост на оспорващото търговско дружество.

В жалбата се твърди, че оспореният отказ е неправилен и незаконосъобразен поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон. Изводът на административния орган в заповедта е постановен при непълен анализ на данните по административната преписка, включително и при липса на проявена процесуална активност за събиране на допълнителни доказателства, тъй като освен извършения оглед от комисията,

същата не е предприела никакви други действия за установяване на автентичния ИН. Иска се съдът да отмени оспорения отказ и да върне преписката на административния орган със задължителни указания да се извърши възстановяване на идентификационния номер на автомобила. В хода на съдебно производство жалбоподателят се представлява от адвокат К., която поддържа жалбата и моли да бъде изцяло уважена, а оспорената заповед отменена. Претендира да се присъдят сторените по делото разноски, за което искане представя списък по чл.80 от ГПК.

Ответникът – Началникът на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли да бъде постановено решение, с което да се остави в сила процесната заповед като законосъобразна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало на 12.04.2021 г., когато от пълномощник на [фирма] било подадено в отдел „Пътна полиция“ при СДВР заявление с рег. № УРИ 433200-39929/12.04.2021 г. по описа на отдела, за услугата възстановяване на идентификационен номер на лек автомобил марка „Тойота“, модел „Л. К. 150 серия“, с табели с регистрационен номер СА3917СР, с номер на рама ЈТЕВН3FJ305026092, с номер на двигател по документи 1KD2135342, дата на първа регистрация – 30.12.2011 г., собственост на дружеството. Прилага писмени доказателства, от които е видно, че автомобилът е с прекратена регистрация от 16.12.2014 г., поради противозаконното му отнемане. Същият е бил застрахован в [фирма] и поради това обстоятелство дружеството става негов собственик. Жалбоподателят мотивира искането си с влязло в сила постановление за разпореждане с веществени доказателства № 914/24.01.2019 г. на заместник-районен прокурор К. Й. при Районна прокуратура С.. Установено е, че лек автомобил марка „Тойота“, модел „Л. К. 150 серия“, поставени табели рег. номер ВВ0834В, с пренабит/подправен идентификационен номер на рама „ЈТЕВН3FJ405026248“ и видим номер на двигател „1KD213523“ е идентичен с регистрирано в България МПС, което по документи е с рег. табели номер СА3917СР и номер на рама „ЈТЕВН3FJ305026092“. На 24.01.2019 г. автомобилът е върнат на представител на застрахователното дружество – собственик, за което е подписана разписка (л. 35 по делото). С писмо от лицензирания представител на „Тойота“ за България - [фирма] – [населено място] се установява, че пасажерската въздушна възглавница с № 005955611KN8 и шофьорска възглавница с № 006688111AGF са монтирани на автомобил с ИН на рама ЈТЕВН3FJ305026092 с фабрично вграден двигател с номер 1KD2135342. Със следващо писмо от 28.10.2021 г. се установява, че в електронния управляващ блок (бордовия компютър) на автомобила е фабрично записан ИН на рама „ЈТЕВН3FJ305026092“.

С оспорената Заповед № 4332з-543/20.08.2021 г., Началникът на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, на основание чл.143, ал.4 от ЗДвП, във вр. чл.6 от Наредба № 8121з-1/02.01.2018 г. на МВР за определяне на реда за поставяне на нов идентификационен номер на пътно превозно средство, което е изоставено, конфискувано или отнето в полза на държавата и предоставено за нуждите на бюджетна организация, и реда за възстановяване на идентификационен номер на пътно превозно средство е отказал възстановяването на идентификационния номер

на посочения в заявлението лек автомобил. За да постанови този резултат, административният орган се е позовал на съвкупността от писмени доказателства по преписката, приемайки, че лекият автомобил, посочен в заявлението е с прекратена регистрация от 29.06.2015 г., а [фирма] се явява негов собственик. Възприети са част от изводите на проведената в хода на досъдебното производство в Районна прокуратура – С. трасологична експертиза, за което е съставен Протокол № 14/08.05.2018г. В съответствие с Наредба № 8121з-1/02.01.2018 г., на 28.04.2021 г. в отдел „Пътна полиция“- СДВР е извършен оглед от комисия на автомобил марка „Тойота“, модел „Л. К. 150 серия“, с табели с регистрационен номер В0834ВВ, с видим идентификационен номер на рама „JTEBH3FJ405045248“, с видим номер на двигател „1KD213523“, при който е констатирано, че има изменение в първоначалното съдържание на номера на рамата. Изготвена е докладна записка с отправено предложение за постановяване на отказ за възстановяване на идентификационния номер на автомобила.

В процесната заповед изцяло са възприети констатациите на комисията извършила оглед на автомобила. Установено е изменение в първоначалното съдържание на номера на рамата на автомобила. Същият е с нехарактерен за марката и модела шрифт. Залепеният евростикер намиращ се на предна лява колона е неистински. Видимия номер на двигателя е нефабричен. В следствие на тези установявания и конкретния извод на комисията, че „не може да се установи по безспорен начин идентичността между ППС с рег. номера В 0834 ВВ и лек автомобил с рег. номер СА 3917 СР е направен извод, че автентичният номер на рамата не е установен. В тази връзка, независимо от останалите писмени доказателства, административния орган е приел, че са налице материалните предпоставки на чл.6 от Наредба № 8121з-1/02.01.2018г., според които на възстановяване не подлежи идентификационен номер на ППС, чието автентично съдържание не е установено.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от легитимирано лице, срещу акт, годен за обжалване, поради което е процесуално допустима, а разгледана по същество е основателна по следните съображения:

Заповедта е издадена от компетентен административен орган, в необходимата писмена форма, но при съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Отказът е издаден на основание чл.143, ал.4 от ЗДвП, във връзка с чл.6 от Наредбата. Съгласно нормата на чл.143, ал.4 от ЗДвП възстановяването на идентификационния номер се извършва по ред, определен от министъра на вътрешните работи, а съгласно чл.6 от Наредбата не подлежи на възстановяване ИН на ППС, чието автентично съдържание не е установено. Разпоредбата на § 6 т.61 ЗДвП регламентира, че "Идентификационен номер на превозното средство" е подредена комбинация от знаци, поставена върху превозното средство от производителя с цел идентифицирането му. Невъзможността да се установи оригиналният (автентичен) номер на ППС е законово основание за отказ, но тази невъзможност се установява по реда и при условията на чл.7-8 от Наредбата, където е разписано, че случаите, при които ИН на ППС подлежат на възстановяване, се разглеждат от нарочно определена за целта комисия, която сверява за съответствие идентификационните данни, посочени в документите, с тези, нанесени върху ППС; извършва външно заснемане на

ППС и идентификационния номер на рамата със следи от въздействие; проверява други технически параметри, имащи значение за идентификацията на ППС; извършва проверки в информационните фондове на МВР за издирвани ППС. За резултатите от проверката комисията издава протокол, в който се прави кратко описание на ППС, състоянието на ИН, извършените от комисията действия и приложените документи. Т.е. назначената комисия има компетентността да извършва всички правно - технически действия по установяване на ИН на ППС и да съставя протокол за възстановяването му или за невъзстановяването му в зависимост от направените фактически констатации при проверката, в резултат на което административния орган постановява съответния административен акт.

От данните по делото е видно, че в случая подобни действия не са извършвани. От представените в преписката доказателства се установява, че административният орган се е позовал на част от факти и доказателства, установени и събрани в хода на досъдебно производство, както и на обективизираното в докладна записка предложение да се откаже регистрация, на основание чл.143, ал.1, и ал.3 от ЗДвП, а това е друго административно производство. Действително по повод на заявлението е била назначена комисия, която на 28.04.2021 г. след като е извършила оглед на процесното ПС е отразила резултатите в Протокол (л. 80 по делото), но тя не е извършила предвидените в чл.8 от Наредбата технически действия, а само формално е потвърдила експертното заключение в протокола за извършена трасологична експертиза, съставена в друго производство.

На следващо място, административният орган се е задоволил с изготвената докладна записка № 4332р-33506/28.06.2021 г. (л. 55 по делото), която в по-голямата си част преразказва заключението на приключилата експертиза и е във връзка с отделно производство - по регистрация на ППС. По този начин е издал оспорената заповед, без да възложи извършване на изискуемите се от Наредбата действия и мероприятия, във връзка с процедурата по възстановяване на ИН. Вярно е, че в процедурата по регистрация е извършвана проверка на ИН, но нейната цел е да установи дали не е налице някое от обстоятелствата по чл.143, ал.3 от ЗДвП, а не дали е възможно да се установи автентичното съдържание на ИН, което изисква извършването на допълнителни правно - технически действия и проверки. Неизвършването на тези действия и проверки се равнява на липса на проведена процедура по подаденото заявление, което е съществено процесуално нарушение, водещо до незаконосъобразност на оспорвания административен акт.

Ето защо, обжалваната заповед следва да бъде отменена, а преписката - изпратена на административния орган за ново произнасяне при спазване на реда и условията на Наредбата, без да се разглеждат останалите оплаквания в жалбата. Едва след изпълнение на разписаната в Наредбата процедура административният орган следва да издаде мотивиран акт, като при постановяването му е свободен да събира нови доказателства или да съобрази факти, които не са взети предвид при издаването на обжалваната заповед.

Предвид на изхода от спора жалбоподателят има право на съдебни разноски. С оглед направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, настоящият състав, като съобрази разпоредбата на чл.8, ал.3 от Наредбата № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съгласно който за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по, ал.2,

възнаграждението е 500 лв., настоящият състав, предвид обстоятелството, че по делото е проведено само едно съдебно заседание, същото не се отличава с фактическа и правна сложност, а уговореното възнаграждение надвишава значително – почти двойно минималния размер на адвокатско възнаграждение, счита възражението за основателно. На жалбоподателя следва да бъдат присъдени съдебно - деловодните разноски за първата инстанция, както следва: 50 лв. държавна такса и 500 лв. за адвокатско възнаграждение.

Водим от изложеното, както и на основание чл.172, ал.2 и чл.173, ал.2 от АПК, АССГ, 11 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] заповед № 4332з - 543/20.08.2021г. на началника на Отдел „Пътна полиция“ – СДВР.

ИЗПРАЩА преписката в отдел „Пътна полиция“ - СДВР за ново произнасяне по заявление № УРИ433200 - 39929/12.04.2021 г. на [фирма], при спазване на дадените в мотивите към решението указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи - МВР да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] сумата от 550 лева съдебни разноски.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в четиринадесетдневен срок.

СЪДИЯ: